

MINSK 2018

Huvitav võistlusreis kergejõustikukohtuniku vaatevinklis

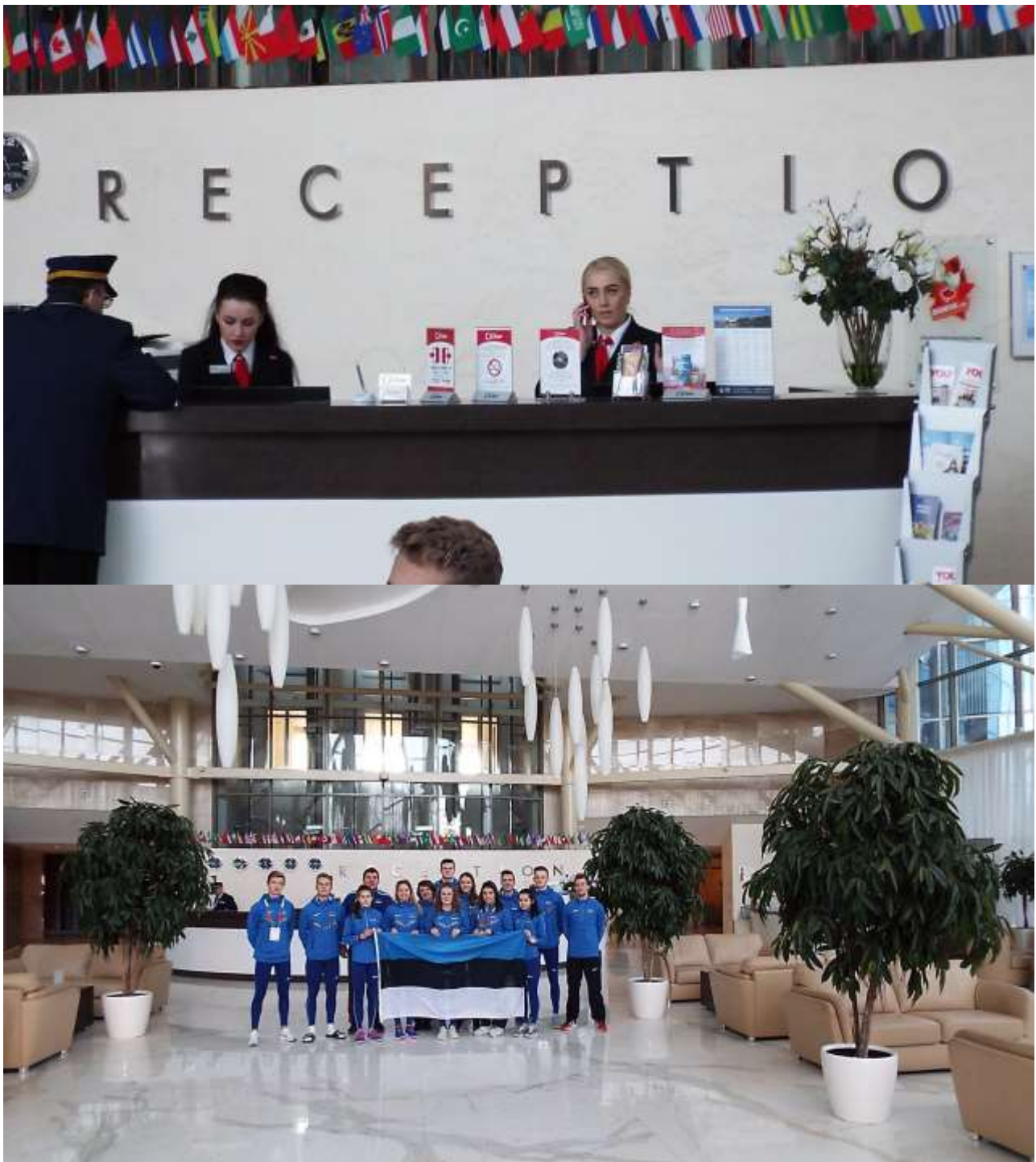
Mõned aastad tagasi võtsid valgevenelased nõuks hakata Minskis korraldama igatalvist suurejoonelist rahvusvahelist kergejõustikuvõistlust. Valik langes juunioride ehk U20 vanuseklassile, kellele talvel tiitlivõistlusi ei peeta. Põnevuse lisamiseks hakati Euroopa võistkondlike meistrivõistluste eeskujul pidama ka riikidevahelist punktiarvestust. Võistlus sai ametlikuks nimeks **International Match U20**, mis maakeelde tõlgituna kõlab pisut naljakalt: U20 rahvusvaheline maavõistlus. Mis asjad need rahvuslikud maavõistlused siis veel olla võiksid? Aga nimi meest ei riku. Tegemist on väga hästi korraldatud võistlusega, kus noorsportlastel suurepärase võimalus eakaaslastega jõudu proovida ja rahvusvaheliste võistluste kogemusi hankida. Möödunud aastal käisid Minskis luurel Tony Nõu ja Denis Shalkauskas koos treener Viktor Predbannikoviga. Et meeste tulemused olid head ja muljed positiivsed, otsustati seekord välja minna juba suurema seltskonnaga, kuigi veel mitte täisvõistkonnaga.

Nii saidki 23. veebruari hommikul Tallinna lennujaamas kokku 12 sportlast (Henri Sai SK Altius, Jekaterina Mirotvortseva ja Saina Mamedova KJK Kalev-Sillamäe, Ruslan Sergatšov JK Tempo, Egert Sekk, Marilin Moor ja Reimo Sepp Audentese SK, Johanna Ilves KJK Vike, Martin Kivimaa SK Leksi 44, Eliise-Triin Raun ja Melissa Maria Akkel SK Lindon, Kevin Sakson Haapsalu KJK), võistkonna pealik Ants Kiisa, treener Liivi Eerik ning siinkirjutaja, kes kaasas korraldajate poolt kutsutud kohtunikuna.

Air Baltic lennutas meid väikese vahepeatusega Riias kenasti Minski uude lennujaama. Selleks ajaks, kui ülipõhjalikust passikontrollist läbi pääsesime, tiirutasid me kohvrid-kotid juba pagasilindil. Saabuvate reisijate saalis ootas neiu sildiga ESTONIA, tema kõrval noormees, käes silt SPAIN. Niisiis pidime lennujaamast hotelli sõitma koos hispaanlastega, kelle lend veel maandunudki polnud. Selleks ajaks kui ühtses erkpunases riietuses ülisuur delegatsioon lõpuks kohale jõudis, olime juba tunnikese bussis istunud ja leppinud tõsiasjaga, et lõunasöök jääb sel päeval vahele ja võistluseelsele tehnilisele koosolekule me ka ei jõua. Tegelikult hädaldasime asjatult. Õhtusöök oli vägev ja tehniline koosolek lükati paar tundi edasi.

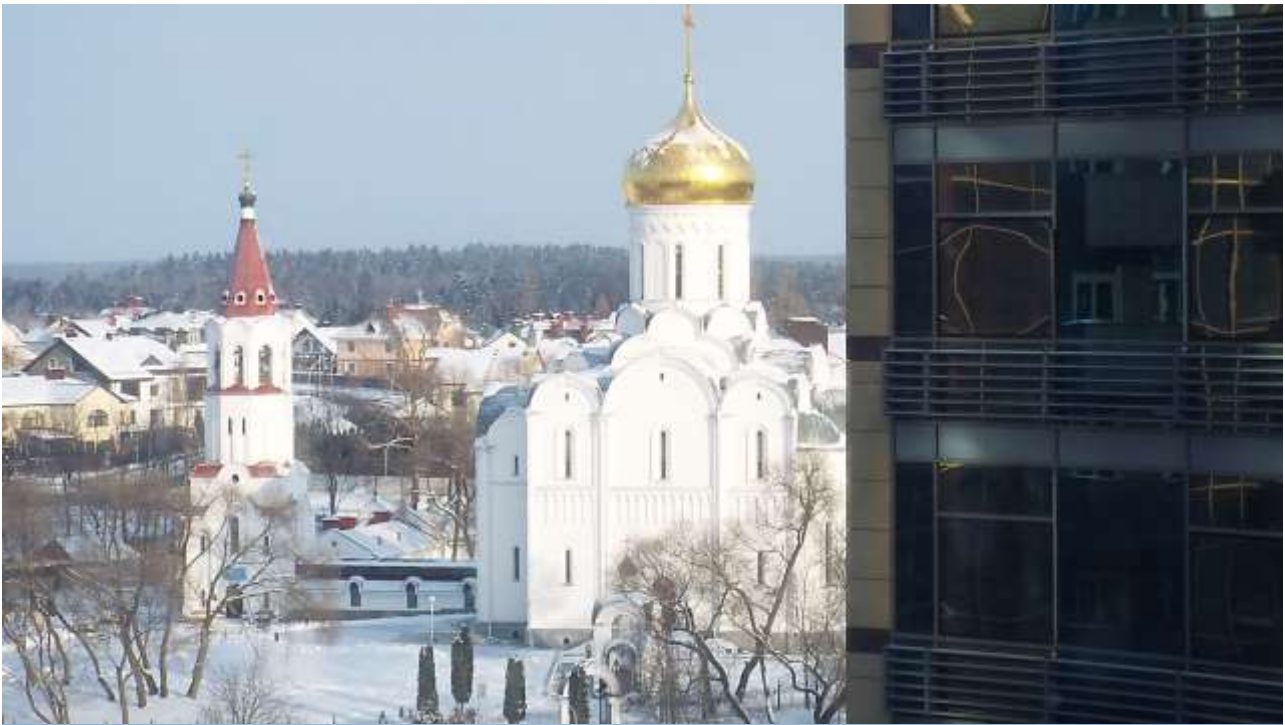
Lennujaamast neljatärnihotelli, mis kannab uhket nime Olympic Victoria, jõudsime pisut vähem, kui tunniga. Koos käratsevate hispaanlastega hotelli sisenedes arvasime, et tubade kättesaamine võtab üksjagu aega, kuid eksisime taas. Ilmus kena neiu ja jagas välja nimelised ümbrikud uksekaartidega, kaelakaardid ning *welcom bag*`id. Majutumine ühe- ja kahekohalistesse tubadesse sai korraldatud vähem, kui viie minutiga! Tuleb tunnistada, et hotell oli tõesti luksuslik, toad avarad, voodid suured ja pehmed! Kõik teenindajad sõbralikud ja abilahked, enamasti valmis suhtlema ka inglise keeles. Söögikorrad hotelli restoranis olid mitmekesised, peaaegu külluslikud. Kõike jätkus kuni söögijaja lõpuni.

Valgevenes on kaks riigikeelt vene keel ja valgevene keel. Viimast ei kuule kusagil, küll aga näeb kõikjal! Tänavasildid, ühissõidukite marsruudi kirjeldused, asutuste nimetused ja mis kõik veel on kirjutatud ainult valgevene keeles. Nendest arusaamiseks jäi minu vene keele oskusest väheseks. Võib-olla on see mõeldud valgevenelastele emakeele õppevahendiks? Inglise keelt osatakse seevastu oodatust palju rohkem. Teeninduses ja kaubanduses saab inglise keelega igal juhul hakkama ja hirm, et vene keelt mitteoskaval inimesel tõlki kaasa võtmata Minskis midagi teha pole, on alusetu. Minsk on ilus ja puhas linn. Ehitatakse palju. Äärelinnadesse on kerkinud asumid, kus tavapäraste eramute seas võib näha ka sääraseid kolosse, mis isegi meie Muraste lähedal asuva Lollidemaa lossidele silmad ette annavad. Hinnad on väga sarnased meie omadele, ainult et 100 euro eest saab umbes 230 rubla. Seega sealne bensiiniliitri hind 1,131 rubla oleks eurodes? Aga muidugi on seal ka palgad pisemad.

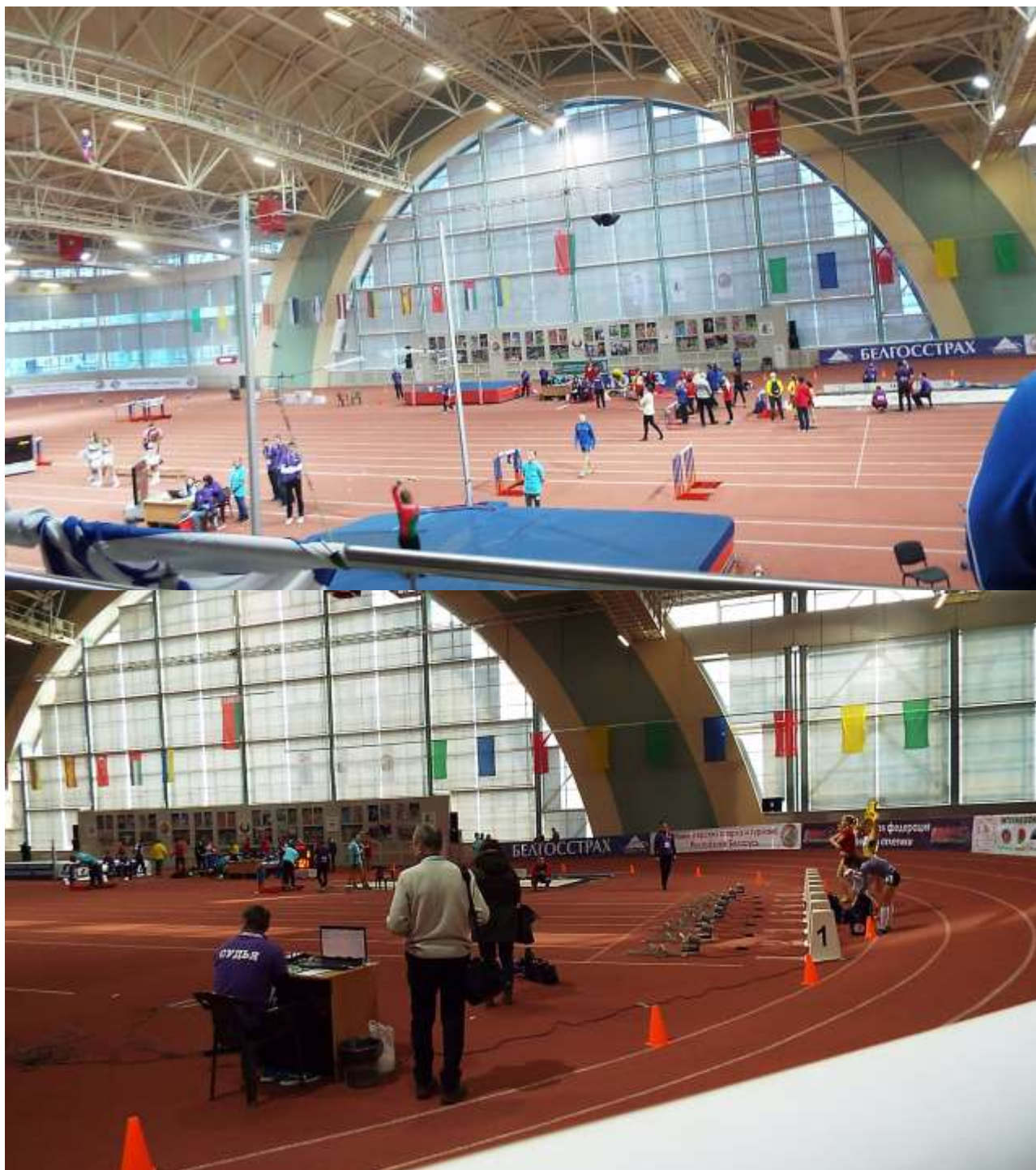

Võistlused peeti Valgevene Riikliku Kehakultuuriinstituudi kergejõustikuhallis, kuhu hotellist jõudis kõndides vähem, kui kümne minutiga. Seetõttu polnud bussiliiklust hotelli ja halli vahel korraldatud. Peaaegu 20 külmakraadi ei tundunud seal sugugi nii hirmsana, kui meie niiskes mereäärses kliimas. Kahju hakkas mõnedest hispaanlastest ja türklastest, kel oli selga panna ainult tavaline soojendusdress. Niisuguste tegelaste näod olid taas sooja ruumi jõudes üsna sinised.

Võistlushall on avar ja valguseküllane. Halli üks külge sein on klaasist, teisel paikneb kaks rõdu, millest alumisel ka paar istmerida. Kraadiklaas halli otsaseinal ei näidanud kordagi rohkem, kui 17 soojakraadi, mida meie harjumuste kohaselt võib üsna jahedaks pidada. Hoone vanust hinnata on üsna keeruline ja kindel pole seegi, et suur ehitis algselt just kergejõustikuareeni tarbeks mõeldud oli. Aga nüüd paikneb selles 4-rajaline 200 m pikkune ringrada, mille keskel 8-rajaline sprindisirge. Ringraja peasirgeks on akna all asuv, tribüünist kaugem sirge, nagu Tartu Ülikooli Spordihoones või

Tallinna Spordihallis. Kaugus- ja kolmikhüppepaiku on kaks, teiba- ja kõrgushüppepaiku kumbagi üks. Kuuli tõugati stardikurvi taga oleval pallimängualal, kuhu oli, erinevalt hallides tavapärasest, äärtest kitsenevast sektorist, maha pandud täismõõtmelises maandumispaik. Soojenduseks oli kasutada halli keldrikorrusel paiknev jooksupiir.

Kaugus-, kolmik- ja teivashüppepaigad asetsevad nii, et kõiki kolme saab üheaegselt ning ring- või sprindirajal toimuvaid jookse häirimata kasutada. Õnnetuseks paikneb aga kõrgushüppepaik halli keskaigas sprindisirge ja ringraja peasisirge vahel nii, et kõrgushüppajate hoovõtt ristub teiste hüppealade hoovõturadadega. Sageli käis võistlus kõigis neljas paigas korraga ja kõrgushüppajatele tee rajamisel üle kolme hoovõturaja nähti kurja vaeva. Õnneks hoovõtul olevad sportlased üksteisele kordagi täie hooga otsa ei põrutanud, kuid nii mõnigi kord tuli kasutada äkkpidurdamist. Ilmselt venis kõigi alade läbiviimine seetõttu tublisti. Teine kõrgushüppemati kehvast asukohast tulenev häda seisnes selles, et ühestki kohast väljaspool jooksurada, polnud treeneritel võimalik kõrgushüppajate äratõukekohta näha. Probleem lahendati treenerite lubamisega tõketega piiratud alale seespool ringrada. Paraku varjasid seal paiknevad juhendajad enda kolleegide eest omakorda ära kolmikhüppepaku, mistõttu ka selle ala treenerid väljakule lubati. Kõige selle tulemusena nägi tribüünilt ainult kolmikhüppajate hoovõtu algust ja maandumiskastist väljatulemist.

Eelkirjeldatuga sarnaseid mittevajalikke või kergesti välditavaid probleeme tekitasid korraldajad ja kohtunikud endile veel palju, kuid lahendasid kõik entusiastlikult ja edukalt. Kohtunike auks ja kiituseks peab ütleva, et võistlusmäärusi tunnevad nad hästi ja samahästi oskavad nad neid ka rakendada. Pisettehteiteid võib teha võistlejate liigse kiirustamise eest stardiks valmistumisel ja mitmevõistlejatele ettenähtud puhkeaja lühendamise eest enne viimast jooksuala. Kõik kiirustamised tulenesid ajakavast, õigemini selle arusaamatutest koostamispõhimõtetest. Mõlemal võistluspäeval lõppes jooksuprogramm (erandiks ainult mitmevõistluste pikad jooksud) peaaegu tund aega enne viimaste väljakualade planeeritud algust! Samas oli jooksude ajakava nii tihe, et parima tahtmisegi korral ei jõutud olemasoleva ajaga aparatuuri ümber paigutada, rääkimata selle töökorras oleku kontrollimisest. Mitmevõistluste ajakava oli pehmelt öeldes ebareaalne. Kõrgushüpeteks oli ajakava kohaselt aega 1 tund, teivashüppeks 1 tund 40 minutit ja seda koos proovikatseteks mõeldud ajaga! Nii üritatigi vigast ajakava võistlejate puhkeaja arvelt parandada.

Esimese võistluspäeva alguse ajas sassi hilinemisega alanud ja kavandatust tublisti kauem kestnud avatseremoonia. Avamiseeskavva olid lisaks võimlejate, rahvatantsijate ja õhuakrobaatide etteastetele kavandatud ka osavõtjate maade kohalviibivate kergejõustikuliitude presidentide tervitused ning muidugi kohalike suurülemuste sõnavõttud. Selle väärrika seltskonna kokkusaamine võttis üksjagu aega ja seetõttu algas tseremoonia 8 minutit plaanitud hiljem. Kõik kõned tõlgiti vene keelest inglise keelde või vastupidi. Türgi kergejõustikujuht rääkis oma keeles ja tema juttu tuli kaks korda ümber panna. Härradel juttu jätkus ja esimestest aladest osavõtjad toodi võistluspaikadesse. Peagi lubati neil ka sammu mõõtma ja proovikatseid tegema hakata. Selleks üritati hoolikalt kõnesid kuulavad avaparaadist osavõtjad hoovõturadadelt sobivamatesse kohtadesse nihutada. Tekkis huvitav virr-varr, kui kõnepidajate selja tagant jooksid läbi kolmikhüppajad ja nina eest 60 m jooksuks valmistuvad seitsmevõistlejad. Paraadilised tegid seejuures osavaid tantsusamme, et alaks valmistujatele mitte jalgu jääda. Hiljem kuulsin, et kogu avatseremoonia olevat kavandanud ja korraldanud tähtsad tegelased kusagilt „kõrgemalt”, kes peakohtunikule isegi seda ei öelnud, kes esinevad ja kui palju see kõik aega võtab. Suurusjärk pole küll sama, aga kas pole meile väga tuttav olukord TV 10 olümpiastarti üleriigilistest finaalist?

Kõik kohtunikud kandsid tumesiniseid T-särke, seljal venekeelne kiri „kohtunik”. Korvitüdrukutel, teivashüppe tellinguliigutajatel, tõkete tõstjatel ning esimesel päeval ka roobimeestel, olid seljas helesinised T-särgid kirjaga „vabatahtlik”. Kuna vabatahtlikest roobimehed esimesel päeval liivapinda kuigi siledaks ei silunud, asendati nad teiseks päevaks tumesiniseid särke kandvate asjatundjatega. Et hallis oli üpris jahe, kanti T-särke pika varrukaga kampsunite ja dressipluuside peal, mis üldmuljet natuke rikkus. Punase-kollasekirjutes vestides liikusid ringi karmiilmelised tegelased, seljal kiri „dopingukontroll”. Kohtunikud, ka vanemkohtunikud olid noored, üle viiekümne vanuseid mõni üksik. Kohtunikke oli palju, kohati liigagi palju. Teivashüppes lisaks teibapüüdjale ja latitõstjatele veel eraldi tegelane mõõdupuuga toimetamiseks ja kaks vabatahtlikku tellinguid liigutamas. Tõkkejooksudes oli iga tõkkerea tarbeks kaks vabatahtlikku, kes tõkked paika seadsid ja kaks kohtunikku, kes nende tööd kontrollisid. Iga ala sekretärilaua taga istus vähemalt neli piigat. Kõigele lisaks liikus ringi hulk raadiosaatjatega varustatud asjapulki, kelle töö eesmärk ja sisu saladuseks jäigi. Kohtunikud tundsid end võistluse ajal üsna vabalt, kuid alast osavõtjate tutvustamise ajaks võeti ka kohtunikebrigaad koos võistlejatega kenasti ühte viirgu paigale. Ristuvate hoojooksudega hüpete ajal rakendati mitut „semaforisti”, kes ilmselt telepaatilisi võimeid rakendades, üritasid esimesena katsele minna soovivale võistlejale rohelist lainet luua. Ka selle keerulise ülesandega tuldi tegelikult hästi toime ja ühegi võistleja katseks valmistumise aega ei lastud „raisku”. Katseaja kell käivitati alles siis, kui hoovõttu alustavat hüppajat enam miski ei seganud. Ei märganud ka vanemkohtunike ennatlikke liputõstmisi või juba tehtud otsuste muutmist. Kõiki ja kõike jälgida pole võimalik, aga mitte ühtki kohtunike viga, veel enam sellist eksimust, mis kuidagi võistlustulemusi oleks mõjutanud, ma tähele ei pannud.

Startereid oli ametis kaks. Kolmas mees toimetab vaelälhteanduritega. Starteriabisid ei olnud. Kogunemiskohast tõid võistlejad välja sealseid kohtunikud. Stardikäsklused anti korralikus inglise keeles ja kõiki määrusi ning määruste uuendusi rakendati just nii nagu vaja. Lähetajate kaardikomplekti kuulusid kõik kaardid, mis seal olema peavad ja neid, üllatavalt sageli ka kollast kaarti, kasutati igati määrustekohaselt. Stardid olid ühtlased, paus viimase käskluse ja paugu vahel mõistliku pikkusega. Ehk liiga kaua pidid võistlejad olema „kohtadele” asendis, sest abilähetaja käis peale käsklust jooksjaterivi tagant läbi, veendumaks, et kõik jalad pakkudel ja näpud joone taga on. Kõige tähtsamaks tegelaseks stardis oli esimesel päeval võistluste peakohtunik. Arvatavasti seepärast, et esimese jooksuala algus üle veerand tunni hilines, asus ta jooksjaid kiirustama, ei lubanud võistlejatel pakkude proovimiseks üle paari sammu välja joosta ja hüppas „korrarikujatele” käed laiali rajale ette. Ka andis ta isiklikult võistlejatele käskluse lahtiriietumiseks ja tegi seda sageli enne, kui paksud paika olid seatud. Hiljem 400 m jooksudes käis

ta võistlejaid kogunemiskohast jooksudekaupa välja toomas! Sellise närvilise tõblemise viljaks juhtus suur, aga õnneks ka ainus prohmakas kohtunike töös. Nimelt saatsid starterid ühe neidude 60 m eeljooksu rajale fotofiniškohtunikelt luba küsimata. Loomulikult fotofiniš tööle ei hakanud ja käiku läksid käiajad. Pisut hämmastav oli ka see, et samal ajal, kui hall oli raadiosaatjatega tegelasi täis, polnud starterite ja fotofiniškohtunike vahel mingit sidet. Starterid küsisid fotofiniši valmisolekut käetõstmisega, millele vastati tulede vilgutamisega fotofiniširuumis.

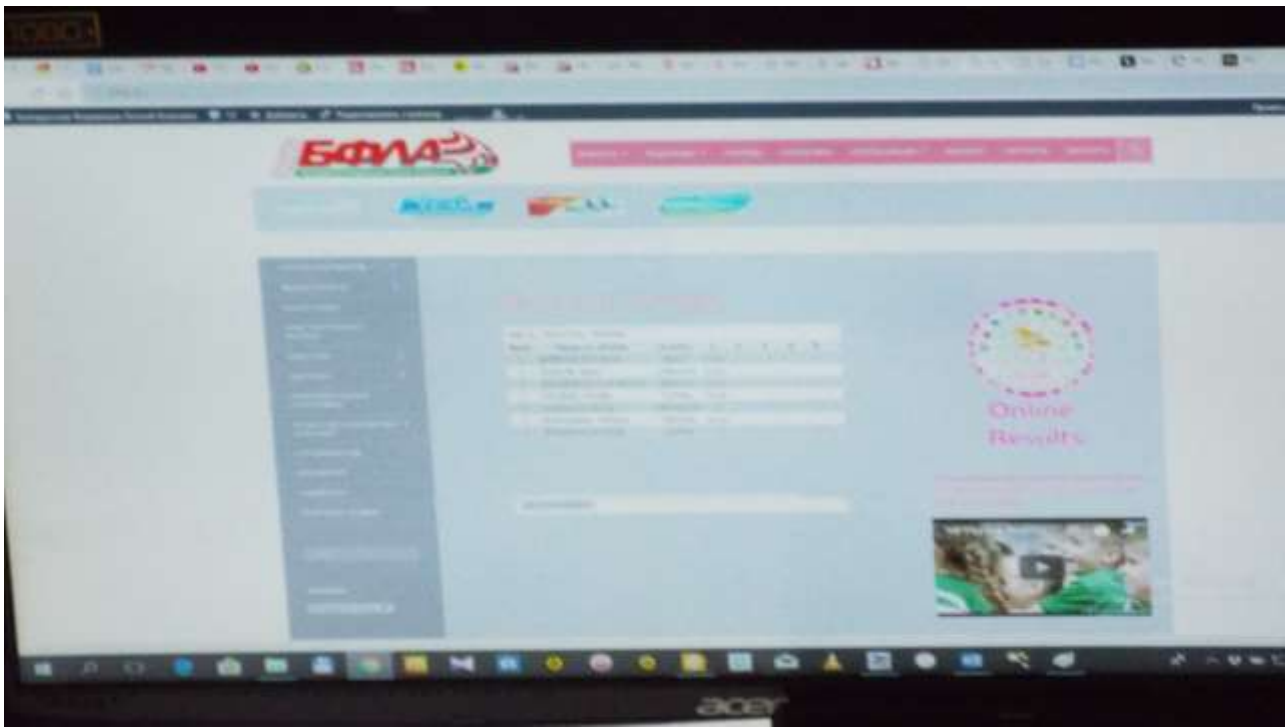
Fotofinišid olid peaaegu tuttuud FinishLynx´sid, otseühendatud vaelälhteanduritega. Kuna Minski hallis pole sprindisirge ja ringraja finišid ühel joonel, oli üks kaamera suunatud ühele, teine teisele finišijoonele ehk teisisõnu olid mõlemad fotofinišid dubleerimata, mis säärase võistluse puhul üsna taunitav. Teiselt poolt finišipildi saamiseks olid halli vastaskülge paigutatud tavalised videokaamerad, mis võimaldasid vajadusel täpsustada üksteist varjavate jooksjate lõpujärjestust, kuid ei enam.

Üks ala väärrib erilist tähelepanu. Esimest korda elus nägin oma silmaga takistusjooksu sisehallis. Distantiks nii neidudel kui ka noormeestel oli 2000 m. Esimene ring joostakse „siledalt” ning alates teisest ringist asetatakse takistused mõlema sirge algusesse. Veetakistust loomulikult pole. Meie neidudest tegi uudsel alal kaasa Saina Mamedova, kelle tulemus peaks siis nüüd Eesti rekordiks olema. Muide veel ühe Eesti rekordi püstitas Minskis Jekaterina Mirotvortseva neidude 5000 m käimises.

Võistlusteabe töötlemiseks kasutati ilmselt mingisugust arvutiprogrammi, vähemalt olid arvutid kõigi alasekretäride laudadel. Alade lõpp-protokollid ilmusid üsna kärmelt TIC-i. Koondprotokoll anti kõigile võistkondadele pidulikult üle lõpubanetil. Võistluste koondprotokolli saab vaadata [SIIT](#).

Teavet võistluste käigust sai eeskätt suurelt videoekraanilt, millele ilmusid kiiresti kõik jooksutulemused koos reaktsiooniaegadega ja näidati käimasolevate väljakualade hetkeseisu. Väljakualade lokaalsetele tabloodele sai kuvada võistleja nime ja tulemuse. Sama tablooo näitas ka katseks valmistumise aega. Kahjuks polnud tablood pööratavad. Tabloosid oli kokku neli ja kui käis viis ala korraga, jäid kolmikhüppe tulemused saladusse. Võistluste informaatoreteks olid kaks heledahäälset daami, üks rääkis vene, teine inglise keeles. Paraku on Minski halli akustika ja selles kasutatav helitehnika üsna sarnased meie Lasnamäe Kergejõustikuhalli omaga, mis tähendab, et informaatorete jutust enamasti midagi aru ei saanud. Teadustus piirduski ainult võistlejate tutvustamisega ja jooksutulemuste ettelugemisega. Väga harva juhiti tähelepanu mõne väljakuala liidri eelseisvale sooritusele. Informaatorete töölaud ja helipult paiknesid stardikurvi taga, halli kõige ebamugavamas ja ebasobivamas kohas üldse. Kujutage ette informaatoreid istumas Tallinna Spordihallis, areenile viivast uksest veidi vasakul, kohas kust ka püsti seistes üle kurvi ääres olevate reklaambännerite platsil toimuvat nägema ei küündi!

INTERNATIONAL MATCH U20 MINSK 2018					7.6
60m Hurdles Men					
1	4 23	LUIS SALORT	ESP - Spal	7.69	0.163
2	3 97	Emīls Rūgums	LAT - Latv	8.06	0.192
3	6 90	Andrii Vasylevskiyi	UKR - Ukr	8.11	0.182
4	5 29	EMRAH BOZKURT	TUR - Turk	8.11	0.186
5	7 5	Egert Sekk	EST - Esto	8.54	0.158
6	8 67	DZIANIS ALENKAU	BLR - Bela	8.64	0.259
7	1115	Roberlas Kazbaras	LTU - Lithu	8.81	0.185
8	2 56	ZAYED AL SHAMSI	UAE - Unit	8.90	0.189

Võistluste helitaustaks oli pidev ühetaoline diskotümps mille järgi vihtusid väsimatult tantsu korraga vähemalt kolm-neli Minski jäähokiklubi vapustavates kostüümides tantsutüdrukut. Pidevalt vahetudes katkestasid nad tantsimise ainult siis, kui taustamuusika stardihetkeks vaikus. Paraku suundus kohalolijate huvi suurepäraselt esinevalt tantsutrupilt kiiresti võistluste käigule ja neiude non-stop jäi tahaplaanile. Suuremat elevust pälvisid vahetevahel areenile ilmunud maskotid, kes võimalusel, ja õnneks võistluste kulgu häirimata, ka üsna tublilt kõrgust hüppasid ja tõkkejooksugi proovisid.

Autasustamine korraldati väga mitme ala võitjatele korraga, mis loomulikult tähendas järjekordset suurt segadust ja selle tagajärgede kangelaslikku likvideerimist. Autasustatavad käsutati varakult kohale ja pandi kolmekaupa reas kolonni seisma. Oli ka hilinejaid, keda taas üliaktiviseerunud peakohtunik siis mööda halli otsimas ja kättpidi kohale talutamas käis. Selle aja peale, kui hilinejad saabusid, jõudis korrekselt rivistatud kolonn laguneda, aga nüüd ei leitud enam uuesti rivistamiseks vajalikke pabereid ehk võistlusprotokolle. Kui lõppude-lõpuks kõik jonksu sai, selgus, et kogu kolonn seisab nägudega vales suunas. Käsklusest „ümber pöörd!“ ei olnud abi, sest nüüd seisis esimesena autasustatav kolmik rivis viimasena! Ei jäänudki muud üle, kui hakata viimaseid ridu läbi kolonni ettepoole tarima. Kogu sebumist korraldasid väärrika olekuga miniseelikutes ja superkõrgetel kontsadel noored daamid. Kui eeltöödega valmis oldi, kulges autasutamine juba kiirkonveieril. Kuulutati välja teenekas tegelane, kes auhinnad üle andis ja marsitati auhinnakolmikud pjedestaali juurde. Iga kolmiku ees kõndis kolm auhinnakandikutega piigat. Autasutamisele järgnes paarkümmend sekundit pildistamisega, milleks kandikuneid pjedestaali kõrvale üksteise taha rivistusid ja alati täpselt ühesuguse seksika poosi võtsid. Fotograafidele pikalt aega ei antud. Ajaks, kui autasustatud kolmik pjedestaalilt maha käsutati, olid järgmised aujärjele tõusjad koos kandikuneide uue vahetusega juba selle taga ootamas.

Kogu eelnevas jutus pole kirjutatud sõnakestki ala peakohtunike ehk *refereed*’e kohta. Nende tegelastega olid Minski võistlustel pisut kummalised lood. Tegemist on võistlusega, kuhu Euroopa kergejõustikuliit määrab ainult tehnilise delegaadi, aga mitte ühtegi ITO-t (rahvusvahelist tehnilist ametiisikut). Huvitava ja järgimistvääriava algatusena kutsusid valgevenelased igast osavõtvast riigist ala peakohtunike ametisse ühe kohtuniku. Nii sattusin sinna minagi. Ilmselt kõik delegatsioonid kohtunikke siiski kaasa ei võtnud, Läti ja Leedu seda igal juhul ei teinud. Tundub, et korraldajad külaliskohtunike abile eriti ei lootnudki. Vähemasti mingit teavet kohtunike koosoleku või ametite jaotamise kohta ma ei saanud. Kui tehnilise koosoleku lõpul asja uurisin, sain võistluste peakohtunikult teada, et pean täitma jooksude peakohtuniku ülesandeid, kuid soovitavalt tegema seda vaatlejana, olles valmis otseselt sekkuma ainult protestide esitamisel või siis, kui kohtunike töös olulisi vigu märkan. Kuna õnneks proteste ei esitatud ja suuri vigu ei tehtud, piirduski minu tegevus ainult võistluse jälgimisega. Sama lugu tundus olevat ka teiste alade peakohtunikega. Ainult hispaania vanahärra istus kohusetundlikult kaugushüppe brigaadi kõrval ja kirjutas tulemustabloolt resultate oma protokollile ümber.

Võistluste ülipidulikuks lõpetamiseks sõidutati kõik osalised bussidega koduhotellist paari kilomeetri kaugusel asuvasse restorani, kus ootasid pidulikult kaetud laudad, täis liudu hea ja paremaga valgevene köögist. Istuti määratud kohtadel delegatsioonide kaupa ja meie seltskond jagas lauda osaga suurest Ukraina esindusest. Laual oli kõikvõimalikke liha-, vorsti-, singi- ja kalahõrgutisi. Julgemad proovisid ka tundmatuid tooted, mis söödavuse ja maitsevuse osas üllatavalt erinevaid arvamusi tekitasid. Et peeroogade juurde enam mitte tagasi tulla, siis külmale lauale (millest suurem osa kahjuks söömata jäi) järgnes kalkunipraad ja seejärel veel kuumad liharullid ja erinevad vorstikesed. Kahjuks on inimvõimetel ka söömise alal piirid ja nii jäid paljud ahvatlevad road üldse proovimata. Serveerimislaudadel valmis olnud puuviljakandikud jäidki laudadele toomata!

Peo sissejuhatuseks näidati võistluste videokokkuvõtet. Mitu kaamerameest olid kaks päeva hoolega filminud ning banketile eelnenud paari tunniga kokku monteerinud igale võistkonnale pühendatud mõne minuti pikkuse lõigu. Seejärel algas autasustamine vaheldumisi avatseremoonialt juba tuttavate härrasmeeste kõnedega ja omapärase peo- ja rahvatantsu kalduvustega varieteetrupi ning kehvapoolse mustkunstniku etteastetega. Autasustati iga võistkonna parimat neidu ja noormeest. Meie võistkonnas olid need muidugi pronksmedalid võitnud Johanna Ilves ja Henri Sai. Napi võistkondliku võidu pälvis Hispaania Valgevene, Ukraina ja Türgi ees. Need riigid olid väljas täisvõistkondadega. Edasi tulid võrdse arvu punktidega Läti ja Leedu, kes ka peaaegu igal alal võistleja välja olid pannud. Järgnesid umbes pooltel kavas olnud aladel kaasa teinud Eesti, Aserbaidžaan ja Israel ning ainult ühe võistlejaga esindatud Araabia Ühendemiraadid. Võistkondliku võidu saanud Hispaania auks mängiti ka kuninglikku hümnit, mida õhtujuht ekslikult Hispaania Vabariigi ametlikuks hümniks nimetas! Autasustamised lõppesid sünnipäevalaste õnnitlemisega ja kuigi kartsime, et Egert Sekk, kelle sünnipäev oli 23. veebruaril, jääb napilt ilma, kutsuti ka tema tordi järele. Tordi pani meie võistkond üheskoos pintslisse veel samal õhtul Egerti hotellitoas.

Tantsu tõmbas käima üle keskealistest meestest koosnev, maailma rockiklassikat esitav bänd, mis eri rahvustest noortele väga hästi peale läks. Meie tosin kadus Sillamäe neitude õhutusel lauast esimeste taktide kõlades ja tuli rõõmsalt lõõtsutades tagasi alles siis, kui bänd lõpetas. Natuke lasti veel diskot ja korraldajad agiteerisid meie noori tantsule veel siis, kui suurem osa rahvast juba lahkunud oli, aga bussid ei oodanud ja tuli ka meil pidu lõpetada. Pean tunnustama, et sel ajal kui

noored Egerti tordiga maiustasid, mõnulesin mina hotelli lobby-baaris, kus 50 gr haljast mürjukes
nimega Bulbaš maksis 1 rubla ja 50 kopikat!

Esmaspäevane kojulend Air Balticuga kulges taas tõrgeteta. Kuigi Riias Tallinna lennul vahetati lennuk väiksema vastu ja start lükkati pool tundi edasi, jõudsime koju peaaegu samal ajal, kui esialgu lubatud oli. Vaatamata sellele, et õhusõit ajavõit on, rehkendasime, et oleksime ajaks, mil lennukiga Tallinnas maandusime, Minskist bussiga tulema hakates juba Riiga jõudnud. Seetõttu ei midagi muud, kui tuleval aastal täisvõistkond ja teibad bussi ning Minski poole minema! Hea võistlus, ja korraldajate külalislahkus kaaluvad pika sõidu ebamugavused kuhjaga üles!

Peeter Randaru